

ČÍSLO 12 • ROČNÍK XII • 15. PROSINCE 1956 • CENA 60 HALÉŘŮ

Mateřídouška

Časopis pro nejmenší čtenáře

Stromečku, vstávej,
ovoce dávej,
umej se, ustroj se,
je Štědrý den!

Lidová z Kladska

KDE JE PETR?

Vlasta Svobodová

„Určitě přijdem pozdě, mami. Já už půjdu.“

Ach, ta máma! Vidí, že Petr stojí u dveří nepokojný jako hříbě, že už má na sobě sváteční zimák, že v jedné ruce drží čepici a druhou tiskne kliku. Ale ona pomalu zaplétá Kačenciny tenínkové čupky a váže do nich velikánské mašle.

„Máme čas. Teprve je čtvrt na dvě. A besídka začíná ve dvě.“

Petr to zkouší u táty. Táta si před zrcadlem uvazuje kravatu a taky dělá, jako by měl fůru času.

„Tati, prosím tě. Já bych tam chtěl být brzy. Paní učitelka říkala, že máme přijít včas. Ve tři čtvrti na dvě.“

Táta chvilku kouká na Petra, přemýšlí. Pak mu natáhne vlněnou čepici, stáhne mu ji přes uši.

„Tak ho tedy, maminko, pustíme, vid’?“

Venku mrzne pravým prosincovým mrazem. Červený nos mu říká Petr, Kačka i maminka, protože každé ráno, když jdou do školky, mají všichni

nosy červené jak mrkve. Sníh krupe pod nohama, sníh leží na střechách, na stromech, sníh poletuje ve vzduchu. Bílo a bílo je kolem. A uprostřed tohoto bílého světa si s rukama v kapsách vykračuje Petr. Jen šlapky po něm zůstávají, ale i ty zasypává sním.

V malém sále Osvětové besedy je teploučko. V kamnech to praská, vysoká jedlička blýská krásnými ozdobami a voní, tolik voní lesem. Pod jedličkou leží koš plný dárků. Za bíle prostřenými stoly sedí tatínkové a maminky. Všechno je sváteční. Všechno je slavnostní.

Na jevišti za oponou už čekají děti. Některé pobíhají sem tam, jiné stojí jako přilepené. Je tu hluk a zmatek. Všichni jsou vzrušení. Dnes po prvé budou zpívat velkým lidem.

„Pojďte sem, děti! Stoupněte si každý na své místo. Vašku, ty sem, Zuzka a Alenka tady . . .“ Paní učitelka je rovná, seřazuje a najednou se zarazí. Petr chybí. Kde je Petr?

Nikdo neví. Nikdo ho neviděl. Co

teď? Hodiny odbíjejí dvě. Besídka má začít. Paní učitelka se rozhoduje.

„Alenko, ty si vezmi Petrovu masku. Budeš dělat krtek. Dokážeš to, vid’?“

Jak by ne. Alenka si obléká černý kožíšek, na kučeravé vlásy si nasadí krtčí čumáček. Je z ní krték k pohledání.

Zvonek cinkne jednou, po druhé, po třetí. Opona se rozhrnuje. Zároveň se rozsvítí jedlička a září červeně, modře, žlutě.

Na jevišti stojí holčičky v červených sukýnkách a bílých blůzkách, i chlapečkové v tmavých kalhotách a bílých košíkách, ale jsou tam taky ptáčkové, zajiček, krték, žába, medvěd a kdovíco všechno.

Už začínají. Holčičky a chlapci zpívají: „Bude zima, bude mráz, kam se ptáčku, kam schováš?“

Ptáček Zuzka odpovídá:

„Já se schovám pod mezu, až přestane, vylezu.“

A zase se děti ptají:

„Bude zima, bude mráz, kam se krtku, kam schováš?“

Krtek Alenka zpívá tenounce, jako když kuřátko pípá:

„Do země . . .“

Ale tu se odněkud zezadu ozve hlubokým, silným hlasem:

„Do země se zavrtám . . .“

Všichni se ohlížejí. Ode dveří se uličkou mezi stoly valí k jevišti něco bílého a zpívá to.

„Sněhulák přišel, živý sněhulák,“ jásají malé děti. Petrova maminka se toho sněhuláka tolik lekla, až se chýtila za srdce. Petrův tatínek něco tiše zasykl.

Ale sněhulák nedbá na nic. „Teplý kožíšek já mám,“ zpívá a vystupuje po schůdcích na jeviště. Sníh v teple roztává, voda kape s čepice i zimáku. Už to není sněhulák, je to Petr, mokrý jak hastrman. Stoupne si vedle vylekané Alenky a opakuje: „Do země se zavrtám, teplý kožíšek já mám.“

V sále se všichni smějí a tleskají mu a tleskají. Jen Petrova maminka poposedává, jako by ji židle tlačila.

Paní učitelka, schovaná za oponou, loupe po Petrovi očima a ukazuje, aby se šel hned převléknout. Ale Petr nevidí. Stojí na jevišti a zpívá a hraje, jako by se vůbec nic nestalo.

Opona padá. Petrova maminka spěchá do šatny.

„Kdes byl? Cos dělal? Kde ses válel?“ vypyťává se a rychle svléká Petra z promočených šatů.

„Prosím tě, vždyť jdu rovnou sem. Jenom jsem se párkrát sklouzl na sněhu. Ale opravdu jenom párkrát, hned jsem šel, abych přišel včas. Slyšelas, jak jsem zpíval a jak mi zatleskali, slyšelas?“

A Petr, převlečený do vypůjčených šatů, se na maminku šťastně usmívá.

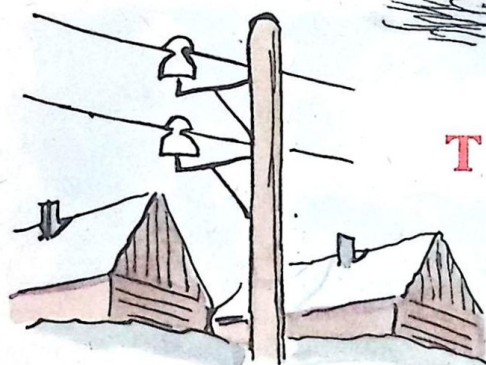
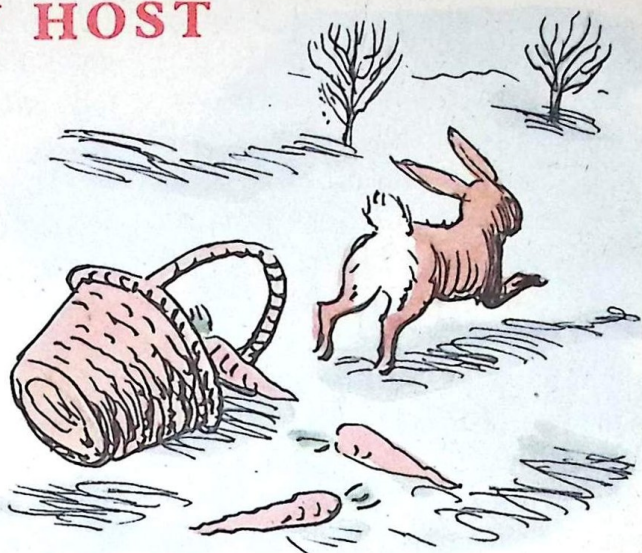

NEPOŘÁDNÝ HOST

Antonín Pojar

Kdo to naši stodolu
navštívil dnes ráno?
Košík s mrkví převrácen!
Seno podupáno!

Jen se netvař, zajíčku,
za plotem jak svatý!
Co ty tlapky ve sněhu
před našimi vraty?

TELEGRAFNÍ DRÁT

Jan Čarek

Pravil telegrafní drát:
Já mám vlaštovičky rád,
a když v zimě odletí mně,
stýská se mně častokrát.

MRÁZ UMĚLEC

Antonín Pojar

Mráz, to je umělec!
Nevěříš tomu?
Bez štětce postříbří
koruny stromů.

A květy vykouzlí
křehké jak z nití.
Hleď, jak se na oknech
hedvábně třpytí!

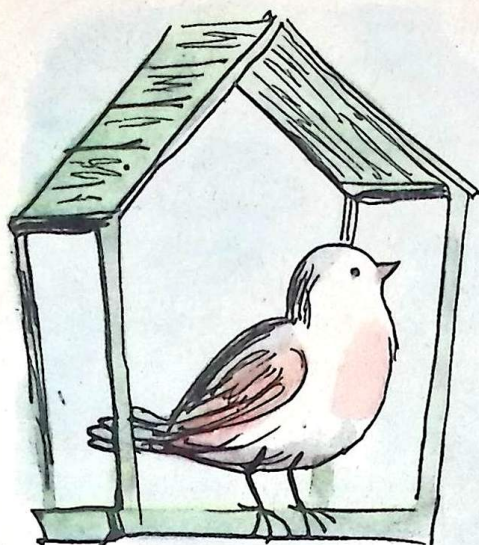
Od noci do rána
pilně se činí,
ozdobí spící kraj
trásněmi jíní.

A červeň jakou má!
Ta, pane, září.
Vzpomeň si, jak on tě
nabarvil v tváři!

PTÁČEK V ZIMĚ

František Hrubín

Ptáček volá:

„Vítku, Lidko,
sypte drobty na krmítko,
čím víc dáte zrníček,
tím víc bude písniček;
kdo se o mne nepostará,
bez písniček bude z jara!“

NA HOKEJI

František Hrubín

Toník nejlí, Jenda nejlí,
celý den jsou na hokeji,
ale večer, sotva sedlí,
třeba hokejku by snědli.

Chutnala by, Toníku,
kdyby byla z perníku!

VE SKLEPĚ

František Hrubín

Snížek padá, celá zem
dávno ztvrdla pod mrazem,
ve sklepě však cibulíčka
vydrží nám bez sluníčka.

TŘI HRDLIČKY

Karel Černý

Lidce, Janě a Máně říkali věrná trojka, protože je bylo vidět stále pohromadě. Stály tak i dnes u starého kaštanu na návsi. Včera padal sníh, ale roztál. Dnes chvilkami mrholilo, fičel studenavý vítr, zalézalo za nehty. Ťap, ťap, padaly kapičky vody se stromů do kalužin. To je mi pěkný prosinec!

„Tak pojdte něco dělat, zebou mě ruce,“ povídala Lidka a zimomřivě se přikrčila k Máně.

„Musíme něco dělat,“ povídala Jana a přitiskla se k nim jako kuřátko ke kvočně.

Chvilku se vesele poštuchovaly a pak zase zmlkly.

„Něco musíme dělat,“ povídala Lidka.

„Musíme něco dělat,“ přikyvovala Máňa.

„Já vám něco povím,“ povídala Jana. „Víte co? Něco musíme dělat, nebo zimou docela zmodráme.“ Rozesmály se jako tři hrdličky na větvičce a zase se k sobě přitiskly a dýchaly si na ruce.

„Tak už dost, holky,“ řekla pak Lidka. „Doopravdy: Co budeme dělat?“

Ztišily se a přemýšlely. Jenomže — do čeho se pustit? Vítr studí a fičet nepřestává. Maminky se vrátí z práce až k večeru. Do čeho, do čeho se jen pustit?

★

Jako ta tři děvčátka, i domky, kde děvčátka bydlela, stály vedle sebe. Jako by i jim byla zima a jako by se i ony k sobě tiskly a zadýchávaly se, aby jim bylo tepleji. Ale kdo je zahřeje? Tatínkové i maminky jsou v práci a ty tři hrdličky — Jana, Lidka a Máňa — stojí pod starým kaštanem a pořád nevědí, co udělat, aby ten vítr tolik nezábl.

Že stojí pod kaštanem? Už ne, už běží k domovu. Lidka sahá pro klíče, odemyká a všechny tři se vhrnuly do jedné dveří, do těch, co za nimi bydlí Lidka. Už si něco vymyslely? Už asi ano. To zase bude nějaká holčičí moudrost! Na to se musely půl hodiny radit u starého kaštanu? Podíváme se na ně oknem, ale opatrně, ať nás nevidí a nepoplaší se. Co to mají za lubem?

★

Lidka stojí uprostřed kuchyňky jako velitel a něco rozdává. Máně dává lopatku a smeták, Janě dává kbelík na vodu a sama běží se škopíčkem do sklepa. A už to začíná. Máňa se pustila do úklidu světnice, zametá, Jana pumpuje u studny vodu, Lidka přináší ze sklepa brambory... Když Máňa zametla, sedla si k nim, ke škopíčku, a škrábou ty brambory. Pak Lidka vstala a začala dělat u kamen třísky, a když je nadělala, běžela do sklepa pro uhlí. Jana s Máňou už samy doškrabaly brambory, rozkrá-

jely je, omyly a pak postavily v hrnci s čistou vodou na plotnu. A pak, honem, honem, jako by je někdo honil, zametly ještě v předsínce, urovnaly záclonky a ubrus na stole, vytřely podlahu vlhkým hadrem a všechno po sobě uklidily zase na místo, smeták a lopatku, hadr, škopíček, kbelík s čistou vodou, nože, škrabku, prostě všechno.

Ta Lidka, ta si to dovedla zařídit! Pozve si Janu s Máňou, aby jí pomohly uklidit a připravit všechno k večeři, a pak se tím bude chlubit... Jenomže — pryč od okna! Ty tři hrdličky se hrnou ze světnice ven, zamykají a běží, běží — kam? Teď zase Máňa odemyká a hrnou se všechny k nim. A když i tam všechno připravily a daly do pořádku, honem, honem běží zase s Janou a zase tak i u nich: všechno připravily — radost se podívat. A teprve pak se loučí a běží samy domů...

★

Vítr fičet nepřestal, šerilo se a hustě se rozpršelo. Nepříjemný, lezavý, zimavý čas. Tři maminky se vracely z práce domů. Lidčina, Janina a Má-

nina. Pospíchají, aby doma honem uklidily a připravily večeři. I jim je zima. Už se těší, že rozdělají oheň v kamnech a ohřejí se...

Přišly k domkům a vidí, že z komína se kouří. Vešly dovnitř a zůstaly stát na prahu. Tak jsou překvapeny. Světnička jako klíčka čistá a upravená, v kamnech hučí oheň, v hrncích se něco vaří, voní bramborová polévka...

„Co se to stalo?“ diví se.

A tu — skoro ve stejnou chvíli — říkají Lidka, Jana i Máňa svým maminkám: „Tady máš v umyvadle teplou vodu, umyj se, tady máš bačkory, přezuj se a já ti zatím naliju polévku, aby ses zahřála...“

Tak si to ty tři věrné hrdličky domluvily a tak to provedly.

Maminkám se ani věřit nechtělo. „Kdo to všechno udělal? To ty sama, děvenko moje zlatá?“

„To jsme si na vás my tři vymyslely...“

Tři maminky měly v ten den radost ze svých dcerek. A tři dcerky měly radost z radosti svých maminek.

Tmy se tuze bojí Iva,
prosí mámu kolikrát,
když se večer připozdívá:
„Mami, smím při světle spát?“

Říká na to máma: „Ne!“
Cvrnk! — a lampa pohasne.

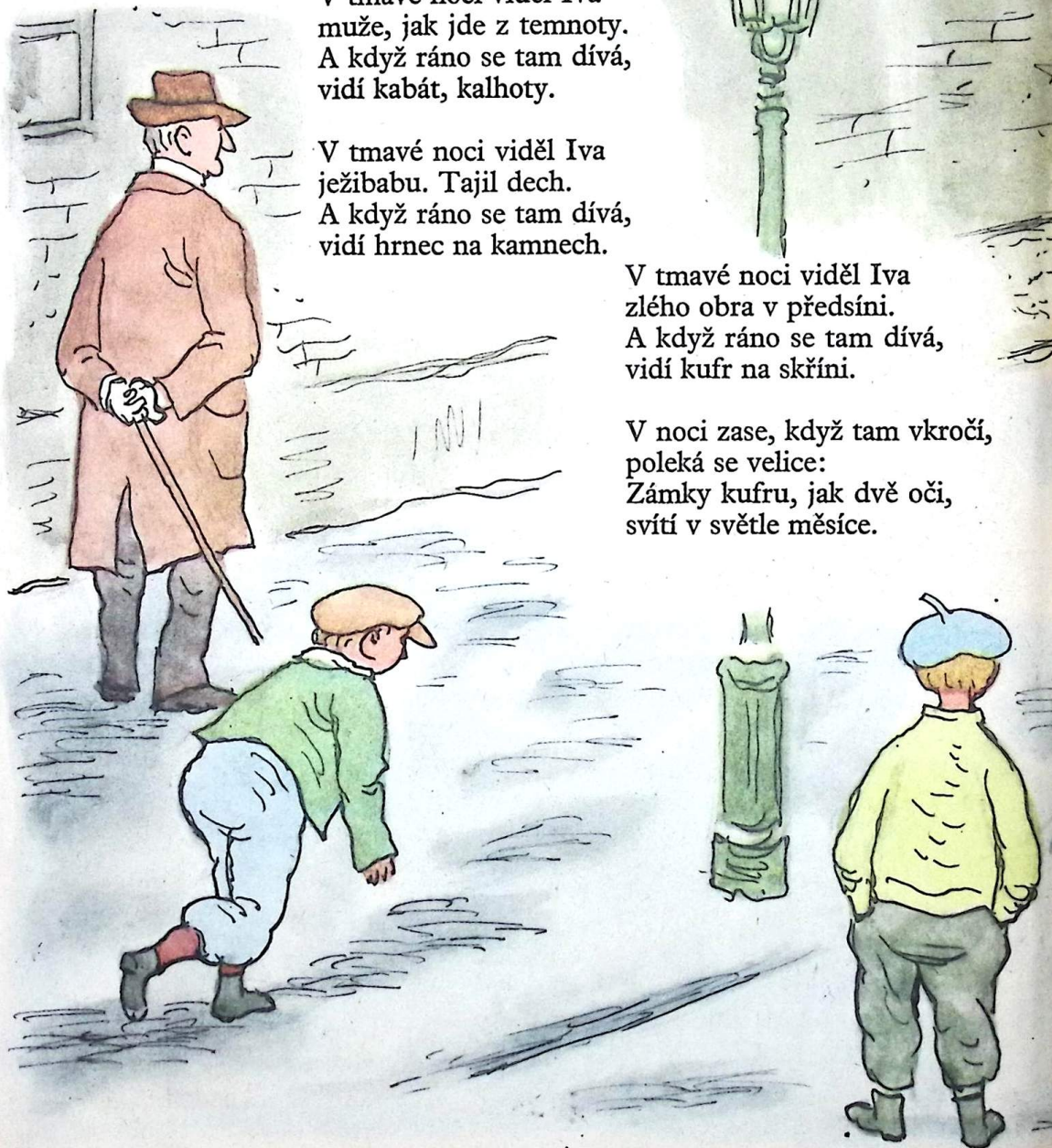
Ticho, tma je kolkolem.
vítr vane do oken.

V tmavé noci viděl Iva
muže, jak jde z temnoty.
A když ráno se tam dívá,
vidí kabát, kalhoty.

V tmavé noci viděl Iva
ježibabu. Tajil dech.
A když ráno se tam dívá,
vidí hrnec na kamnech.

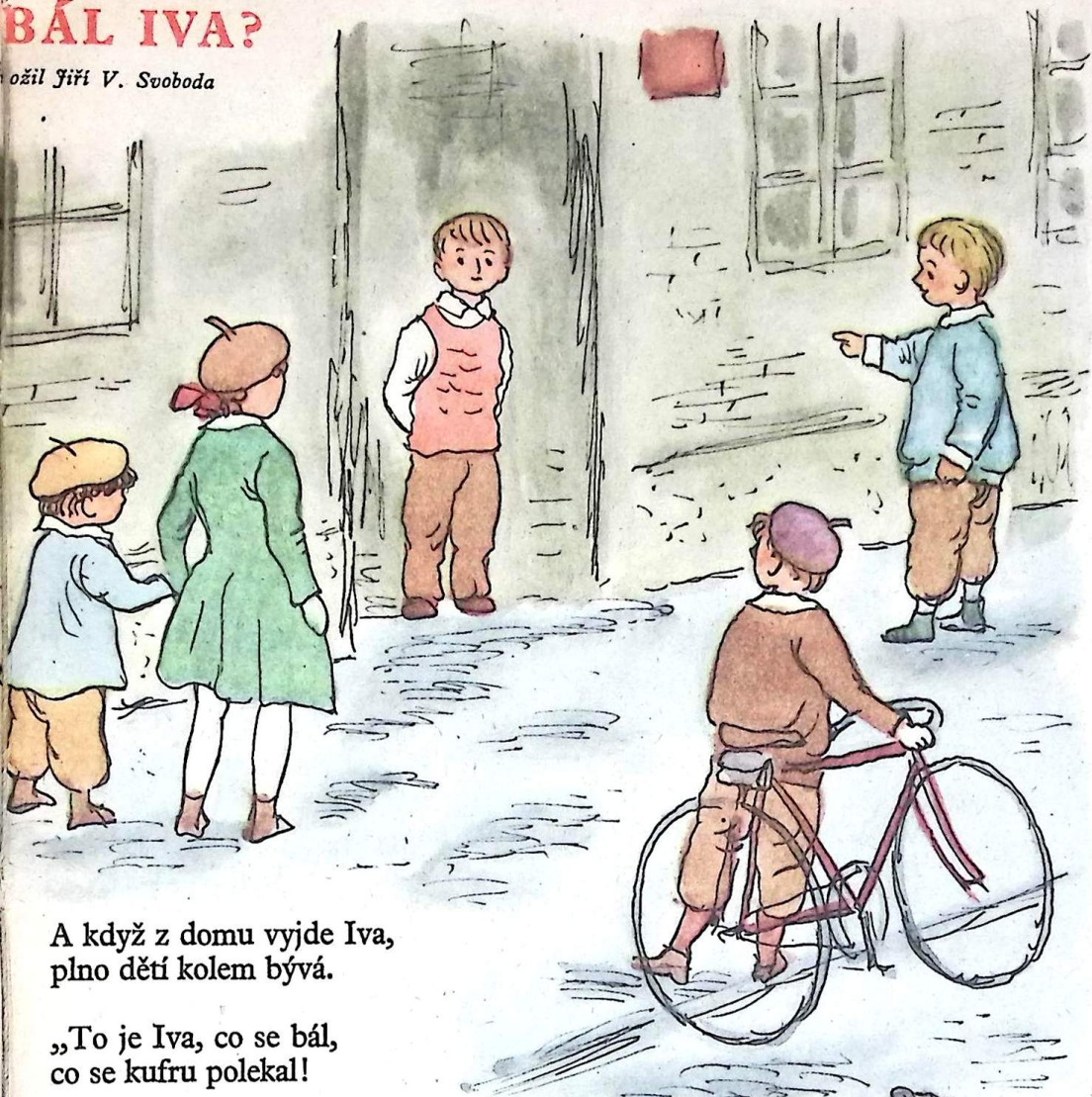
V tmavé noci viděl Iva
zlého obra v předsíni.
A když ráno se tam dívá,
vidí kufr na skříni.

V noci zase, když tam vkročí,
poleká se velice:
Zámky kufu, jak dvě oči,
svítí v světle měsíce.

BÁL IVA?

ožil Jiří V. Svoboda

A když z domu vyjde Iva,
plno dětí kolem bývá.

„To je Iva, co se bál,
co se kufru polekal!

Honem uteč, Ivo, ty!
Tamhle visí kalhoty! . . .“

Děti smějí se — a Iva,
ten se vůbec neusmívá.
„Nesmějte se!“ řekne jim.
„Já se už tmy nebojím!“

Od té doby ten náš Iva
při světle spát nechodívá.
Kalhot, kamen v pokoji,
ničeho se nebojí.

A my všichni, my to víme,
při světle spát nechodíme.
Abychom sny viděli,
načpak svítit v posteli!

JIRKOVA KAŠE

Lucie Jírotková

Na stole talíř kaše, nad talířem Jirka. Jezdí lžičkou kolem dokola, jako by lžička kroužila po kluzišti. A zas Jirka rozvázně nabere, drží kaši i se lžičkou chvíli v puse, převaluje kaši na jazyku, přežvykuje ji důkladně a konečně polkne.

Všichni jsou už po večeři. Tatínek, maminka, sestra a babička poslouchají vedle v pokoji radio. Dědeček sedí naproti Jirkovi, rozložil před sebe noviny.

„Dědo!“ volá z pokoje tatínek, „zprávy!“ Dědeček odložil noviny, na noviny brýle, spěchá do pokoje.

Jirka zůstal u stolu sám. Kaše chladne. V dědových brýlích se zrcadlí lampa. Jirka po nich vztáhne ruku, obezře se ohlédne. Otevřenými dveřmi vidí, jak sedí celá rodina kolem radia. Jirka si nasadí brýle na nos. Ale jeho tříletý nos je menší než sedmdesátiletý nos dědečkův. Brýle na tom Jirkově nose nechtějí sedět. Jirka dá proto hlavu trochu nazad. Opatrně otáčí hlavou, brýle drží. Všecko kolem je rozmazané, jako by měl Jirka oči plné slz.

BODLÁK

Zdeněk Kriebel

Když kolem paví oko pluje,
jak Číňan na stráni
k pasu se uklání.
A horký vítr prozpěvuje.

Když září odzvoní vši kráse,
pokývá hlavičkou
s vyrudlou čepičkou:
Bože, už letí podzim zase . . .

Stařečku, už máš popelavou!
Na zimu stehlíci
sezobou čepici.
Stařeček stojí s holou hlavou!

„Jirko,“ volá z pokoje maminka, „jíš?“

Jirka se lekne, bezděky přikývne: „Jím!“

Sotva dořekl, posadily se dědečkovy brýle do Jirkovy kaše. Jirka je honem loví, kaše kape z brýlí na košilku i na tepláky. Jirka mrkne ke dveřím pokoje. Ještě všichni poslouchají, nikdo nic neví. Jirka stírá prstem kaši s brýlí, prst olizuje. Rozmazává namastrouhanou čokoládu, cukr a chladnoucí máslo po sklech, roztírá je ubrouskem...

Konec zpráv. Dědeček se vrací z pokoje, Jirka honem položí brýle na noviny. Teď už se v jejich sklech nezrcadí nic, jsou matná, nevidoucí. Na jejich obroučce sedí kousek kaše, ale Jirka už nemá čas jej odstranit. Dědeček vztahuje po brýlích ruku, vznáší je k očím, najednou udiveně

vezme brýle do druhé ruky a prohlíží si umazané prsty, zamračeně zkoumá kaši na obroučce...

Obrací se k Jirkovi.

Jirka, ten sedí zkroušeně nad kaší, rozevírá a zase zavírá prsty polepené cukrem a provinile hledí dědovi do tváře.

LYŽE

Wladyslaw Broniewski

Dvě prkýnka pod botami
a máš lyže na klouzání.

Jen ať snížek padá v stráních!
Ukážem vám, jak se na nich

sjíždí, až to v uších zvoní,
nikdo z vás nás nedohoní.

Budeme se brodit v sněhu,
a když někdo padne v běhu,

ať nemá strach o modřiny:
Padne jako do peřiny.

Z polštiny přeložil Jan Pilař

MRÁZ A MRAZIVEC

Litevská pohádka

Žil na světě starý šedivý Mráz, a jak je vidět, žije tu i dodnes. Měl syna, mladého Mrazivce.

Starý Mráz chodil po polích, po lesích a spravoval své hospodářství. Kde bylo třeba, přisypal sněhu — a kde chtěl, spustil metelici.

Ale synek Mrazivec zahlíží na otčovu práci a posmívá se.

„Ech, jsi už starý, otče! Docela jsi zeslábl. Kdyby na mně bylo, já bych zvířil takovou vánici, až by se stromy rozkymácely! A navál bych tolik sněhu, že by neprošlo ani zvíře, ani člověk by neprojel.“

Jednou si vyšel mladý Mrazivec na procházku. A tu vidí, jak jede v saních tlustý, tlustoučký pán. Má na sobě medvědí kožich, liščí čepici, na nohou plstěné boty, na rukou rukavice z nejhustší a nejjemnější kožešiny.

„Podívejme, jak se zachumlal!“ řekl si Mrazivec. „Starý otec by ho

neprofoukl ani za nic na světě. Ale mně pán neuteče!“

A Mrazivec se rozletěl za saněmi. Dohnal pána a začal ho ze vši síly mrazit. Ten se celý schoulil, čepici narazil až na nos a zakutal se do kožichu, co jen mohl. Ale nebylo to nic platné, Mrazivec se ho nepustil. Vnikal do všech skulinek, fičel se všech stran.

Pán úplně ztuhl. A domů nedojel, zmrzl po cestě.

Nu, to se Mrazivec radoval! Hned běžel k otci, pochlubit se.

„Podívej, staroušku, jakého tlustého pána v medvědímu kožichu jsem zmrazil k smrti!“

„Opravdu! Jsi chlapík, synku,“ řekl starý Mráz. „S tlustým pánem ses vypořádal jen což, ale teď zkus profouknout tamhle toho sedláčka. Vidiš, jak si vykračuje po silnici?“

Mrazivec se podíval — po silnici jde takový nějaký pohublý kmotříček.

Kožíšek mu sotva drží na ramenou, a neuhodneš, čeho je na něm víc — zda záplat, nebo děr.

„S tím se rychle vypořádám!“ zasmál se Mrazivec. „Jenom fouknu — a zmizí jako pára nad hrncem!“

Sedláček právě došel na své pracoviště, vzal do rukou sekyru a dal se do rubání smrků a borovic.

Vtom se na něho vrhl Mrazivec. Zafičel s jedné strany, přiletěl s druhé. Ale sedláček se ani neohlédne, pořád jen seká a seká. Rozpálil se tak, že ho až pot zalil. Mrazivec se nad ním trmácí a lopotí, ale kampak na sedláčka! Ten si rozepjal kožíšek a dokonce i rukavice odhodil.

Mrazivec se rozzlobil.

„Nepustím se tě a nepustím. Umořím tě — ať tak, nebo tak!“

A zalezl do sedláčkových rukavic.

„Až půjde sedláček domů a začne si navlékat rukavice, popadnu ho za prsty,“ řekl si. „Zůstane bezruký!“

Nu dobrá. Sedláček sekal, sekal, narubal hromadu dříví, až se nakonec znavil. Chtěl si navléknout rukavice, ale ty byly na kost ztuhlé, skrz naskrz promrzlé.

Sedláček se dlouho nerozmýšlel, vzal sekyru a topůrkem buch, buch do rukavic. Mrazivec dostal tolik, že sotva zůstal naživu.

Jakž takž se dovlekl mládenec domů. A starý Mráz se směje:

„Tak co, dostals? Trochu brzy ses přede mnou chvástal! Až budeš žít tak dlouho jako já, poznáš, kdo je slabý a kdo silný!“

Přeložil Jaroslav Tichý

NEZDAŘENÝ ÚTĚK

Jiří Felix

Napadl sníh. Mrzlo a foukal studený vítr. V opičím domě však bylo teplo jako v létě. Ošetřovatel Pepík nesl opičím krmení. Sladkou mrkev, jablka a vařenou kukuřici. Otevřel prvou klec a podával opičkám resusům jablíčka. Nevšiml si, že těsně za dvířky je jedna příkrčena. Ve chvíli, kdy Pepík sahal do koše pro mrkev, opička vyskočila a proběhla kolem ošetřovatele do chodby. A chodbou do přípravný a pootevřenými dveřmi ven. Ouha! Co to je? Je to bílé, boří se to pod nohama a moc to zebe. Ale pryč, už za ní běží tři lidé s velikou sítí. Opička se znovu rozběhla. Konečně záchrana! Veliký strom. Tam ji lidé nechytí. Opička chce na strom vylézt, ale nemůže. Prsty má zkřehlé a do krve rozedřené. Musí běžet dál do stráně, tam se schová. Už nemůže, klepe se zimou, ruce má zmrzlé. Zalezla si pod skalní výběžek a ani nedýchá. Zde ji nenajdou.

Ošetřovatelé ji však dlouho nehledali. Šli po stopách a za chvíli byli u ní. Ani síť na ni nemuseli hodit. Pepík ji zvedl se země celou zkřehlou a vyčerpanou. Jen zuby drkotala.

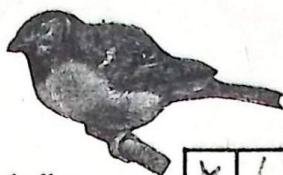
Pak ji přenesli na ošetřovnu. Doktor jí zavázal poraněné ruce a dal jí prášky, aby nedostala z nachlazení chřipku.

Několik dní ji Pepík ještě ošetřoval a vařil čaj, než ji odnesl zpátky do klece. V té době se opička přestala lidí bát a nechala se i pohladit.

DOPLŇOVAČKY

V tajence vám vyjde jméno ptáka, kterého vidíte na obrázku.

S	A	B
L	V	A
N	I	X
		E
V	U	K

ovocná zahrada

dívčí jméno

vlákno, kterým šijeme

drží kalhoty

domácí zvíře

snědl Karkulku

plavidlo z klád

souhlas

listnatý strom

dívčí jméno

opak dne

Y	L	K
V	O	R
	A	N
D	U	B
	E	V
N	O	E

Kdo vyhrál?

V naší soutěži z 9. čísla jste měli uhodnout 9 motorových vozidel: 1. Škoda Tudor 1101, 2. Aero Minor, 3. Škoda 1200 (Sedan), 4. Škoda 440 (Spartak), 5. Tatra T-87, 6. Tatrapiplan, 7. Tatra T 603, 8. Jawa CZ 250 ccm, 9. Jawa-CZ 350 ccm a 13 pohádek (Zlatovláska, Čert a Káča, Modrý ptáček, Tři zlaté vlasy děda Vševěda, Perníková chaloupka, Princ Bajaja, O dvou sestřích, Březka samořezka (Obuchu z pytle ven), Dlouhý, Široký a Bystrozraký, Hrnečku, vař!, Chytrá horákyne, Budulínek, Otesánek.

Z těch, kteří nám poslali správné vyluštění, jsme vylosovali 25 výherců. Posíláme jim po pěkné knize: 1. Péťa Biehal, Praha, 2. Jarmila Bajerová, Neštěmice, 3. Andulka Havránková, Ústí n. L., 4. Josef Steinhäuser, Tlučná, 5. Jana Blažková, Chotěvice, 6. Milena Mlejnková, Liberec, 7. Miroslav Trčka, Havířov, 8. Vratislav Chasák, Malenovice, 9. Zdeňka a Fanouš Kocourkovi, Bratříkov, 10. Hana Adlofová, Jablonec n. N., 11. Ivo Filípek, Dub nad Moravou, 12. Jiří Třebín, Benešov u Prahy, 13. Karel Dismán, Litoměřice, 14. Andulka Chabarová, Doksany, 15. Oldřiška Remešová, Příbor, 16. Karel Křesadlo, Duchcov, 17. Jaroslava Kochová, Strakonice, 18. Pepík Žabokrtský, Damašek, 19. Karel Procházka, Kročehlavy, 20. Vlasta Zrůstová, Jihlava, 21. Liduška Novotná, Havlíčkův Brod, 22. Hana Mandysová, Holice, 23. Pavel Hoke, Litvínov, 24. Jiří Kalábek, Pozoříce u Brna, 25. Rostislav Uher, Brno.

UPOZORNĚNÍ PŘEDPLATITELŮM

k předplacení našeho časopisu na rok 1957

Poštovní novinová služba, která rozšiřuje také náš časopis, považuje každého dosavadního předplatitele tisku za trvalého odběratele. Každý, kdo si svůj výtisk před koncem roku předplatí u svého poštovního doručovatele nebo na poštovním úřadě, má jej i pro rok 1957 zajištěn. Poštovní novinová služba vybírá předplatné u časopisů zpravidla na čtvrt roku. Pokud se týká možnosti přihlášení dalších předplatitelů našeho časopisu na rok 1957, informujte se na svém poštovním úřadě.

Toto číslo ilustroval Karel Müller, str. 192 Jaroslav Weigel.

Řídí Jiří V. Svoboda s redakčním kruhem. (J. Alda, J. Blnek, V. Chmelík, O. Kryštofek, J. Otčenášek, O. Syrovátka.) Technická redaktorka Olga Fischerová.

Vydává ÚV ČSM v Mladé frontě. Tiskne SVOBODA, grafický závod, n. p., Praha XVI. Toto číslo vyšlo 15. prosince 1956. Vedoucí redaktor Jiří V. Svoboda. Cena jednotlivého čísla 60 hal. Redakce Štěpánská 61, Praha II, tel. 22-79-09. Administrace Praha 8 - Nové Město, tel. 22-41-41. Účet Státní banka československá č. 7-9404. Informace o předplatném podá každý poštovní úřad a doručovatel.

Rozšiřuje Poštovní novinová služba.

A - 07565

PODIVNÝ NÁVŠTĚVNÍK z dalekých zemí

Myška přivedla mezi své přátele do zasněženého lesa veliké zvíře. „Podívejte se, koho vám to vedu!“ řekla zvířátkům. Zajíci se ulekli, chytrá liška se zamyslela, srna se divila. Ale jen chvíli. Vždyť je to vlastně deset cizokrajných zvířátek. Jedna noha je od..., ale to bychom vám hádanku prozradili. Hádejte sami!

